

DOZIERACZ (1) *sb m*

I sg dozi(e)rącz(e)m.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Osoba pełniąca nadzór, kontrolę: Nád to iefzcie tákowy wykład nie może być Krolowi nálezemu przywłafzczony/ bo on nie ieft/ áni może być dożieraczem w Polfzce/ *Generaliter* áby koždy wrzędowi íwemu dofyć vczynił *OrzRozm Mv.*

Synonimy: przyględacz, stroż.

Cf [DOZIERCA], DOZORCA, DOZORNIK

KN